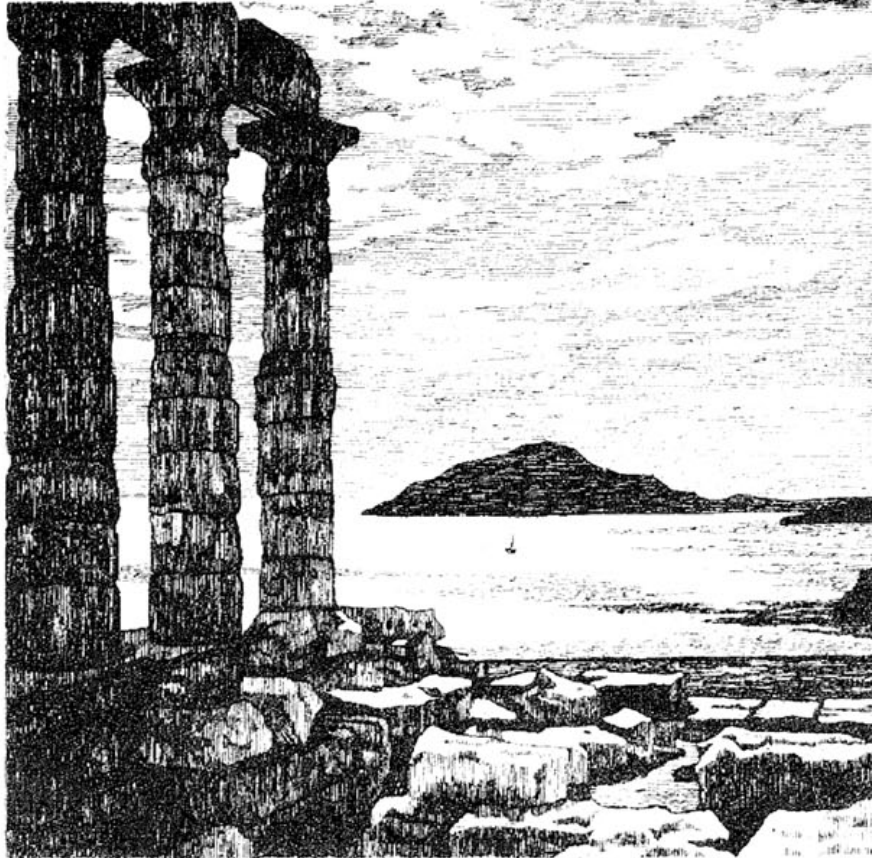
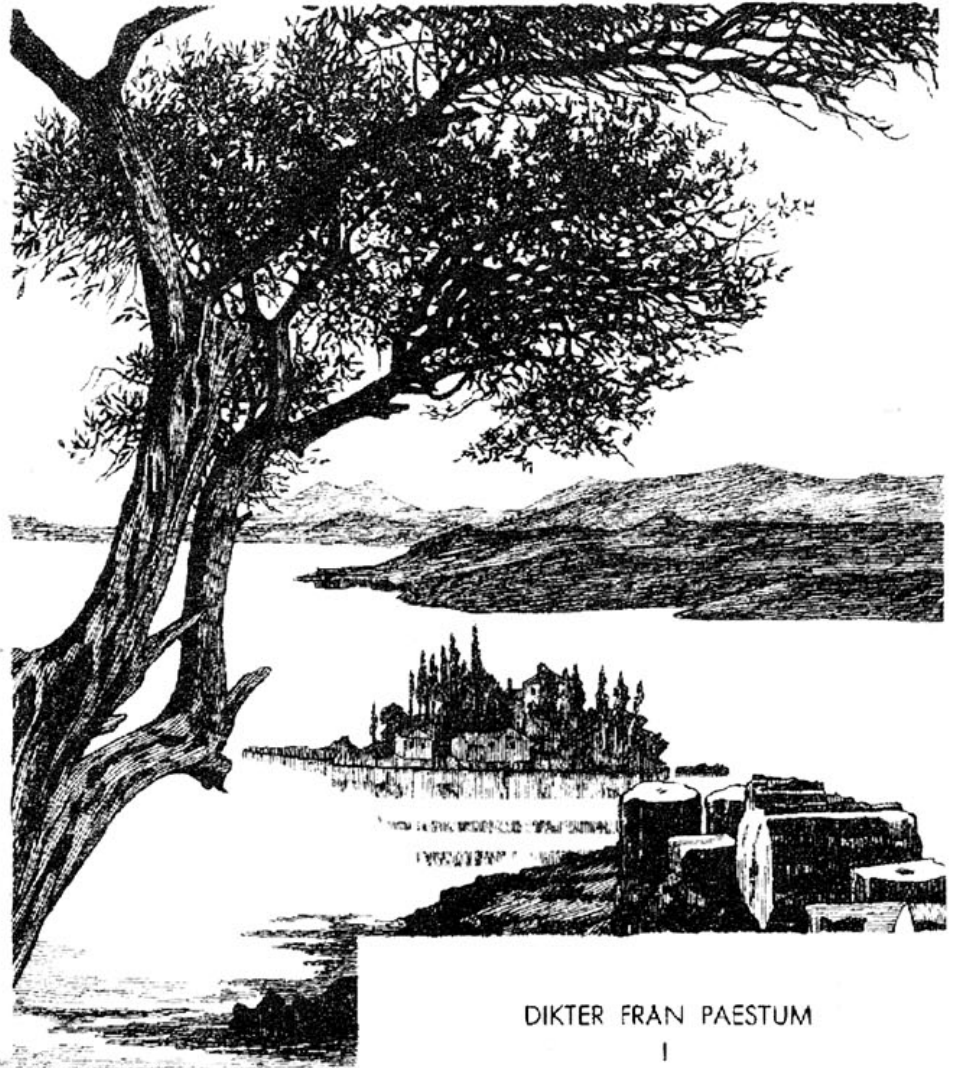

Det är stunden mellan hav och himmel
mellan moder och fader
Havet är utan man
en befruktad men begärande

Hur du brusar upp, Moder!
Hur du brusar ner!
Du andas så tungt i kväll,
du andas så lätt i kväll
och jag andas med dig
i dig —

Vilken ro i dig!
Vilken oro i dig!
Jag älskar din novel och din mun.

II
Hon sover, hon sover
hon andas tungt
men du har vaknat
du har skrikat
du har slagits med skuggor
Hon sover, hon sover
men du är hennes barn —
du måste också sova
och vakna, och skrika
och slåss med skuggor
Hon andas, hon andas
hon kommer aldrig att vakna
hon sover
och du är hennes barn.

DIKTER FRÅN PAESTUM

I
Argiviska Hera, för mig
har du återställt tingens ordning
ty jag har sett allt gammalt nytt
och allt nytt gammalt —
en båt med blommor och frukt
eller en båt med stinkande offeravskräde —
en gata full med fattigt folk och uthängd tvätt
eller en utdöd, utbombad gata. I hörnet
brinner din hedniska, din kristna bild.

Men: på en annan plats, i en annan skrift
har jag upplevt underjorden
Sådan är människornas värld
Jag vet nu
att det är i underjorden vi är.

II
Varför smäda mig
när det neutrala är så nära
Det angår ingen
om du smädar mig eller inte
Havet suckar lika tungt
och vi människor sover lika lätt
efteråt och hädanefter